

beklagligt. Gif snart uplysning häruti.

Ifrån Baron Stromberg får jag hälsa han mår braf som Postmestare, men hela Staden Lefver tanklöst i sus och dus, så at jag är rädd at fara dit men måste dock snart. Jag kallar dem till Benqvarnar och det väl förtjent, så skinna de Landet. Nu kostar Rågen 10 R(iks)d(ale)r och i Wår säkert 16 R(iks)d(ale)r på Credit. 1 Tun(na) Strömming 24 R(iks)d(ale)r Salt 7 R(iks)d(ale)r &c. &c. När skall Eder Filosofi eller Upfostrings Theorie omvända dett Folcket till Patrioter. Apoth(ekare)n Bentzelstjerna är nu min enda Literaira Wän, af honom får jag några Nyare skrifter: Jag Läste
 10 sednast Det Organiska lifvets Theori af Sniadeski och Medicins D:o af Broussais i Läkare Sälsk(apets) Tidskrift, som äro, rätt Intressante äfven om Cholera morb(us) m m. Han Läser nu Steffens, vill Du hafva den tillbakas i vinter skall jag sända den?

Skall jag få snart något fägnande Resultat för menskligheten utaf Dit Filosofherande som Du låfvar fägna mig med? men tiden lærer falla sig kortt; betala då skulden med en passlig Bok. Om Du mercker at Momen-
 20 te lucida begynna infinna sig så teckna straxt up Ideerne, ty eljest försvinna de ifrån minnet som en dröm: jag ångrar mycket en sådan försummelse.

N(y)C(arle)by d(en) 9 Dec(embe)r. I förleden vecka inträffade blida och
 20 dåligt före nu är jag hos Baron Stromberg och får Expediera mina bref åt flera håll. Hälsa kärt Dina omgifvande Wänner och Annu jag borde äfven fägna henne med någon rad, som snart sker om vi Lefver. Lef väl min älskade Son!

C. H. Snellman.

P. S. Ifrån August hafver Du väl hafvit bref, Han kom hem d(en) 2
 Dec(embe)r och mår väl.

30

155 HÖG- OCH VÄLLÄRDE H(ER)R(A)R AF TA- VASTL(ÄNDSKA) AFDELNINGEN HUB, JVS handskriftssamling

Hos Afdeln(ingen) tar jag mig friheten anmäla att en dess Medlem, Stu-
 d(enten) Frans Vilhelm Avellan, i en större samling af kamrater yttrat
 tänkesätt oförenliga med all sann Esprit de Corps och ovärdiga att hysas
 af en rättskaffens Student, och gör jag detta i den förhoppning att Avel-
 40 lans tänkesätt icke delas af hans närmaste kamrater och att dessa anse
 passande förmå honom att ursäktas och återtaga sina ord, såsom obe-
 tänkta och oskickliga, samt derigenom betaga det skenbara bifall H:r
 Avellans tänkesätt, vid det tillfälle de yttrades, tycktes röna, både skenet
 af att vara den allmänna röstens, och kraften att styrka H:r Avellan i sina
 villomeningar. Det bullersamma vid sjelfva tillfället och en längre tids
 förlopp sedan händelsen passerade, göra att jag kanske misstager mig om
 de uttryck H:r Avellan då nyttjade; men kan jag bestämdt anföra att den
 mening de innefattade var följande.

1:o Angående ett för Corpsen utkommit stadgande, »att det af H:r
 50 Avellan, såsom med honom icke communicerat, ej behöfde åtlydas.»

2:o »Att, om ett sådant verkligen emanerat, detsamma vore endast ett
 stadgande af Rector och sålunda föga afseende förtjenade.»

3:o »Att hvad hälsdt han, H:r Avellan, företoge sig icke skulle angå
 Student-Corpsen, att han sjelf skulle derföre ansvara, och Corpsen ge-
 nom hans företag ingenting lida, att således hvar och en dess medlem

kunde behålla sina råd och påminnelser för sig sjelf.»)

Hvad de 2:ne först anförda yttrandena beträffar, äro de i sig sjelfva så orimliga, att de knappt skulle förtjenat vidröras, om ej det högst obehagliga, för att icke säga oförskömmade, i att publikt uttala dem påkallade en tillrättavisning. Dessutom trodde jag mig af det sätt hvarpå H:r Avellan vid detta tillfälle uppträdde, samt hvarpå hans ord upptogos, finna att H:r Avellan bland sina kamrater åtnjöt anseende och aktning, hvilken omständighet icke borde missbrukas, för att lemna vigt åt påstående, sådana som de anförda, som dock lätt kan inträffa ||då detta anseende göres gällande|| bland uppbrusande och oefarna Ynglingar. Detta, äfvensom ett bland unga män icke ovanligt missförstånd om betydelsen af en sann frihet, påkallar i s(ynner)het uppmärksamhet för den 3:dje punkten. Det tyckes nemligen icke lätt att förena fordran på personlig frihet med den, att individen bör subordinera under det allmänna. Jag hvarken tilltror mig förmågan att häröfver säga något upplysande, eller vill jag med ett sådant försök falla h(er)rarne besvärlig; men jag tror att en satts, hvarpå all förnuftig samhälls inrättning och hvarje Corporations bestånd beror, icke bland H(er)r(ar)ne skall sakna värtaliga och öfvertygande försvarare. Det är i s(ynner)het de i 3:dje rummet omnämnda yttranden, som förmått mig till detta steg, och anhåller jag hos Tavastländska Afdelningen, att H:r Avellan måtte förbindas att desamma Sanningen till ära inför Afdelningen återkalla, samt att erkänna: det hvarje Student både i tal och uppförande bör göra högsta afseende på den Corps heder och fördelar, som upptagit honom bland sina Medlemmar, äfvensom: att hvar och en Student, då han anser något å färde vara, som förnärmar Corpsens heder eller strider mot dess fördel, icke allenast är berättigad, utan äfven förpliktad att med råd och gerning detsamma förhindra. Hörande det Corpsen till att bedömma om han i oträngdt mål inblandat sig, eller om de, till hvilka hans råd varit riktade, äfven varit förbundna att rätta sig derefter. Jag har äran med djupaste aktning och tillgifvenhet framhärda.

Tavastländska Afdelningens
Ödmjukaste Tjenare
J. V. S:n

156 MINNESTAL ÖVER JAKOB JOHAN PEURON 4. I 1835

HUB, JVS handskriftssamling

Nedslående är för det arma människjo hjertat att skiljas hädan utan de efterlefvandes saknad, utan vännens tårar. Allt för van att se lifvets stig, endast då den vattnas af dessa offer åt sorgen, erbjuda en och annan glädjens blomma, är den tanken människjan ljuf att äfven hennes graf skall af dem fuktas, är för henne liksom en försäkran, att glädjens skörd ännu bortom grafven af dem skall uppammas. Och i sanning sällan bedrar denna förhoppning — säkert har den, som ädelt lefvat och verkat, någon, som känt och värderat hans dygder, säkert hafva dessa lifvande och tröstande berört någon beslägtad själ, och sannt är det ord att den, som ingen vän ägt, icke förtjent äga en sådan. Endast på lifvets upphöjdare platser, der gerningens skimmer och glans bländar hopens ögon, och i en tid af upprörda passioner och fanatiskt partisinne, endast då kan egoismen hembäras den hyllning, som bordt egnas den allt umbärande uppfrande dygden.